

3. Wilkinson R., Pickett K. The Spirit Level: Why Greater Equality Makes Societies Stronger. London: Bloomsbury, 2009. 400 p.
4. World inequality report 2022. URL: <https://wir2022.wid.world/>

Костянтин Тетерін,
доктор філософії з галузі знань
«Публічне управління та адміністрування»

Науковий керівник – д. держ. управління, професор, завідувач кафедри
регіональної політики та публічного адміністрування **Т. І. Пахомова,**
Навчально-науковий інститут публічної служби і управління
Державного університету «Одеська політехніка»

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ВЗАЄМОДІЇ ВЛАДИ ТА СУСПІЛЬСТВА В КОНТЕКСТІ ПОБУДОВИ ЕТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ФУНКЦІОНУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Однією з найважливіших складових публічного управління являються права людини, що визначають міру людської свободи, постає необхідність в обґрунтуванні і розробці та подальшому прийнятті правових документів, в яких в повній мірі будуть зафіксовані права людини та громадянина. Пріоритетним напрямком розбудови громадянського суспільства, з урахуванням національної специфіки, є створення етичної інфраструктури, що слугуватиме основою суспільних відносин сталого розвитку держави.

Оскільки права людини є категорією, що характеризує правовий статус людини стосовно держави, її інститутів, посадових осіб, міжурядових та міжнародних організацій, політичних груп, можливості й здатності людини в економічній, соціальній, політичній і культурній сферах, то стає актуальною необхідність у формуванні ефективного механізму імплементації, як через низку міжнародних договорів універсального та регіонального характеру, ратифікованих переважною більшістю країн, так і через систему контрольних та правоохоронних органів, а також правозахисних організацій.

Проблемна сфера охоплює реалізацію прав людини в національній системі гарантування та забезпечення всіх прав і можливостей користування досягнутою суспільством свободою. Адже саме системі прав людини притаманний соціальний зміст, хоча апріорі, права людини належать окремій особистості, невід'ємні від неї, і не можуть бути відчужені будь-яким суб'єктом політичного життя в будь-який спосіб. Власне, і за соціальним призначенням права людини є, перш за все, засобами захисту окремої особистості, за допомогою яких людське суспільство прагне й спроможне гарантувати безпеку особи та всіх учасників політичного життя в рамках національної держави. Саме тому, дослідження інституту прав людини в контексті демократизації публічного управління є пріоритетним напрямком.

Для регулювання відносин громадянського суспільства та держави на якісно новому рівні, більш ефективного вирішення проблем суспільства, та в повній мірі реалізації прав людини необхідно прийняти Новий Суспільний Договір, Національну Хартію - у вигляді доповнення до діючої Конституції України, а також Національний Кодекс етичної поведінки для населення. Ці документи будуть сприяти розбудові демократичної, соціально орієнтованої держави. Правове забезпечення системи етичної інфраструктури буде мати слідуєчу ієрархічну будову: діюча Конституція України – сталий, збалансований документ; Новий Суспільний Договір, який відповідатиме динамічним змінам політичного життя, з подальшим пролонгуванням і можливістю внесення змін при необхідності стосовно договорних відносин та розподілу/перерозподілу національного надбання; Національна Хартія з прав людини - у вигляді кодифікованої та прецедентної частини доповнення до діючої Конституції; Національний Кодекс етичної поведінки для населення, що слугуватиме задля об'єднання усіх професійних етичних кодексів, статутів та правил поведінки.

Шлях руху України на тривалу перспективу згідно з Новим Суспільним Договором можна поділити на три етапи:

1. Прийняття Нового Суспільного Договору, Національної Хартії з прав людини та громадянина, Національного Кодексу етичної поведінки громадян нової Республіки.

2. Інвентаризувати та впорядкувати національне суспільне надбання, що включає приватну власність та спільне надбання, а також створити умови для переходу до співволодіння та співуправління цим спільним надбанням прозорим договірним чином.

3. Входження у співволодіння спільним надбанням та заснування механізмів співуправління цим надбанням на договірній основі. Кожний громадянин України має право на рівну з іншими громадянами грошову частку доходів від використання спільного надбання у вигляді «національної частки».

Можна стверджувати, що на сучасному етапі розвитку держава повинна перетворитися на платформу надання сервісів громадянам з управління спільним надбанням, розподілом ресурсів та оборони. Такі послуги не обов'язково будуть надаватись лише державними агентами. Україна буде однією з перших держав, що застосували принцип соціальних інновацій в сфері володіння та розподілу національного надбання.

Обґрунтування теоретичних положень та вироблення пропозицій дає можливість запропонувати модель взаємодії публічної влади та громадянського суспільства через представництво інтересів та захист всіх можливих прав людини та громадянина. За основу моделі взаємодії приймається етична інфраструктура. Інновація полягає в оригінальному правовому забезпеченні етичної інфраструктури, в якій буде закладено механізм досягнення якісно нового рівня суспільних відносин всіх учасників політичного життя з огляду на належне державне управління.

Ретельний аналіз виявив підходи запобігання і вирішення існуючих проблем у сфері взаємовідносин публічної влади, громадських об'єднань та громадян, а саме:

- введення громадянського контролю з боку громадянського суспільства за рішеннями, які приймає держава;

- виборність суддів всіх рівнів судової системи та введення суду присяжних, налагодження постійного аудиту розглянутих справ, статистичних спостережень, не тільки з боку судових органів, а і з боку держави та громадянського суспільства;

- застосування в повному обсязі інституту медіації;

- введення європейських стандартів в сфері дотримання прав людини та громадянина для зменшення кількості спірних та конфліктних ситуацій.

Враховуючи сучасний стан України, а саме, бойові дії, питання переселенців, полонених виникає необхідність змінювати систему взаємодії влади та суспільства шляхом пре завантаження системи відносин, які стосуються етики та моралі, тобто, з огляду всіх потреб суспільства відповідно до викликів та загроз. Запропонована система етичної інфраструктури має більш гнучкий та адаптивний механізм вирішення проблем всіх учасників взаємодії в рамках національної держави.

Список використаних джерел:

1. Общая теория права: проблемы интерпретации в контексте коммуникативного подхода: учебник- 2-е изд., исправл. и доп. / А. В. Поляков. М.: Проспект, 2016. 832 с. ISBN 978-5-392-18085-1.

2. Правові засади гарантування та захисту прав і свобод людини і громадянина. Зб. наук. ст. та тез наук. повід. за матеріалами Міжнар. наук-практ. конф. 23 листопада 2012 р.: у 2 ч. Ч 1 / Редкол.: А. П. Гетьман, Ю. Г. Барабаш, О. П. Бушан та ін. Х.: «Точка», 2012. 444 с.

3. Правові умови розвитку громадянського суспільства в Україні. Що потрібно зробити? / М.В.Лациба, А.О.Красносільська [та ін.]; Укр. незалеж.центр політ. дослідж. К.: Агентство «Україна», 2011. 132 с.

4. Україна: політичні стратегії модернізації: зб. науково-аналітичних доп. / за ред. М. М. Розумного (заг. ред.), О. А. Корнієвського, В. М. Яблонського, С. О. Янішевського. К.: НІСД, 2011. 328 с. ISBN 978-966-554-157-8

5. Хартія основних прав Європейського Союзу//Юридична енциклопедія. [у 6 т.] / ред. кол. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) [та ін.]. К.: Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2004. Т. 6: Т - Я. 768 с. ISBN 966-7492-06-0.